

Η ΑΜΑΖΩΝ

Α'.

Πόσους ἀγῶνας δὲν καταβάλλουσι, πόσην φαντασίας δαπάνην οἱ συντάττοντες διηγήματα, ὅπως ἐφεύρωσιν ὁμοιάληθές τι τὴν πλοκὴν, καὶ συγχρόνως δραματικὸν ἔχον τὸ διαφέρον! Καὶ ὅμως ποσάκις δὲν συμβαίνουνσι δράματα ἀληθῆ, κατὰ πολὺ ὑπερβαίνοντα τὰς θαρράλεωτέρας αὐτῶν ἐπινοίας, τὰς περιπαθεστέρας αὐτῶν συνθέσεις!

Κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1853, ἐν τῷ Ἀγγλικῷ λιμένι τῆς Σουθαμπτῶνος ἐθαυμάζετο ἄρτι καταρτισθὲν τὸ ὠραῖον ἀτμόπλουν ἡ Ἀμαζών, ἐν τῶν μεγίστων καὶ κομψοτάτων τῶν ὅσα ἕως τότε εἶχε παραγάγει ἡ Ἀγγλικὴ ναυπηγία. Πλῆθος συνέρρεεν ὅπως ἰδῇ τὴν βασιλίδα ταύτην τῶν θαλασσῶν, ἣτις ἐντὸς ὀλίγου ἔμελλε νὰ ἐκπλεύσῃ πρὸς τὰς δυτικὰς Ἰνδίας.

Εἰς τὰς ὀγκώδεις καὶ ἰσχυρὰς μηχανάς της, ἀριστουργήματα τῶν πρώτων τῆς Ἀγγλίας ἐργοστασίων, ἔστιλβεν ὑπὲρ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ὁ χαλκὸς καὶ ὁ χάλυψ. Αἱ ἀποθηκαὶ της περιεῖχον ἀφθονίαν τροφῶν, δεξαμενὰς ποτίμου ὕδατος, ἀνθράκων ἐφόδια, ὑπὲρ τὰς ἑνδεκα χιλιάδας τόνων,

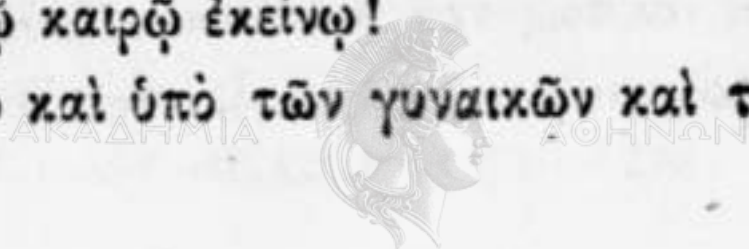
ὅσα ἐδύναντο ν' ἀρχέσωσιν εἰς τὸν περίπλουν τῆς γῆς. Ὁ θάλαμος της ἦτον ἐστολισμένος ὡς θάλαμος ἡγεμόνος, καὶ τὸ σκάφος, τριχὶ διαιρούμενον, τοιαύτην εἶχε κατασκευὴν, ὥστε ἂν ἡ μία, ἂν καὶ αἱ δύο τῶν διαιρέσεων ἐπόνουν, καὶ ἂν εἰσέρρει ἡ θάλασσα, ἡ τρίτη ἔμενεν ἀνέπαφος, καὶ ἐξηκολούθει ἐν πλήρει ἀφοβίᾳ τὸν πλοῦν της.

Οἱ ἔμπειροι τῆς ναυπηγικῆς μετ' ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἔβλεπον ἐν τῷ λιμένι τὴν χάριν τῶν ἀναλογιῶν, τὸ κάλλος τοῦ σχήματος, τὸ σκόπιμον τῆς διαθέσεως τοῦ ὥραιου αὐτοῦ ἀτμοπλοίου. Οἱ δὲ ὑπερωκεανίων ὁδοιποριῶν ὀρεγόμενοι ἐφθόνουν τοὺς εὐδαίμονας οἷς ἐδέδοτο νὰ διατρέξωσι τὰς ὑγρὰς κελεύθους, τὸ ἥμισυ τῆς ὑδρογείου, ἀσφαλῶς καὶ ἀνέτως ἐντὸς τῶν πλωτῶν αὐτῶν ἀνακτόρων.

Ἀλλὰ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο δὲν παρεχωρήθη εἰς τοὺς τυχόντας· οἱ ἐπιβάται ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ ἄνθους τῆς κοινωνίας. Ὅτε ἡ Ἀμαζών, κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Ἰανουαρίου, ἀνέπεμψε τὸν πρῶτον μέλανα καπνὸν ἀπὸ τῆς καμίνου της, καὶ ἔστρεψε πρὸς τὸν Ὠκεανὸν τὴν ἀνυπόμονον καὶ τῶν κυμάτων ἔτι ἄγευστον πρῶραν της, εἰς τὰ σπλάγχνα της περιεῖχεν ἑκατὸν πεντηκονταπέντε ναύτας καὶ ἐπιβάτας.

Τούτων δ' ἦσαν Ἀγγλοὶ οἱ πλείστοι, καὶ πολλοὶ λίαν διακεκριμένοι διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις των, ἐπέμποντο ὡς ἐπιτροπὴ ὅπως σπουδάσωσι τὸ ζήτημα τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Πανάμα, τινὲς δ' ἦσαν συγγραφεῖς διάσημοι, ὡς ὁ Ἐλιῶτος Βαβυρτῶν, οὗ μεγάλην φήμην ἀπέκτησε τὸ μυθιστόρημα τὸ ἐπιγραφόμενον « Σταυρὸς καὶ ἡμισέληνος », καὶ μετὰ πλείστης εὐνοίας ἐγένετο δεκτὸν ἐν Εὐρώπῃ, καὶ τοι θέτον τὸν σταυρὸν ὑπὲρ τὴν ἡμισέληνον. Τοιαῦται ἦσαν αἱ ιδέαι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ!

Πολλοὶ δὲ συνωδεύοντο καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν

τέχνων των εἰς τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην, ἥτις μᾶλλον ὥς τερπνὴ ἐθεωρεῖτο περιδιάβασις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἡμισφύριον.

Ἐκτὸς ὁμως τῶν Ἀγγλων ἐπέβαινον τοῦ πλοίου καὶ τινες Γάλλοι, εἰς μάλιστα, ἀνὴρ ἐπίσημος, πεμπόμενος ὑπὸ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως εἰς Καλλιφορνίαν, ὅπως φροντίσῃ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἐκεῖσε διὰ τοῦ προϊόντος τοῦ περιπύστου λαχείου τῆς χρυσῆς πλίνθου προαποσταλέντων ἀποίκων. Οὗτος ἦν ὁ Κ. Βελλεμάρρης, ὅστις ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Γαβριὴλ Φερρῆ πολλὰ, καὶ ἰδίως τὰς σκηναὶς τοῦ Μεξικανικοῦ βίου ἐδημοσίευσε διὰ τῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο κόσμων, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξέδωκε τὴν ζωτράν καὶ ἀκριβεστάτην εἰκόνα τῶν λαῶν οὓς ἄλλοτε εἶχε σπουδάσει καὶ πρὸς οὓς ἤδη ἐπέστρεφεν, ἐν τῷ ὡραίῳ μυθιστορήματι, τῷ ἐπιγραφομένῳ «ὁ Κυνηγὸς», ὃ κατεγοήτευσε τὴν Γαλλίαν, καὶ ὃ διὰ τῆς Πανδώρας προσήνεγκε τῇ Ἑλλάδι ὁ ἄοκνος ἡμῶν φίλος Ν. Δραγούμης, διὰ μεταφράσεως ἀξίας του πρωτοτύπου.

Κατὰ τὰς τέσσαρας μετὰ μεσημβρίαν τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀτμόπλουν ἐξῆλθε τοῦ λιμένος τῆς Σουθαμπτόνως καὶ ἤρχισε διασχίζον τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἡ ἐπαύριον, σάββατον, ἦν ἡμέρα ὡραία, καὶ εἰ ἐπιβάται, πλήρεις ἀγαλλιάσεως, συνέδεον γνωριμίας μετὰ τῶν νέων συνοίκων των, ἡσπάζοντο μετὰ συγκινήσεως τὴν ἀχανῆ πλάκα τοῦ ὠκεανοῦ, ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ ἀχανοῦς θόλου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα οἱ μὲν ἄνδρες περιήρχοντο ἐπισκεπτόμενοι λεπτομερῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ κατοικίαν των, αἱ δὲ κυρίαι παρεδίδοντο εἰς τὰς γυναικείας ἐργασίας ὡς ἐν ταῖς ἀνέτοις τοῦ Λονδίνου αἰθούσαις, ἥ ἔφαλλον προσκυβαλίζουσai, καὶ τὰ παιδία ἔπαιζον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Μεταξὺ δὲ τῶν γυναικῶν μία, ἡ Ἐλεονόρα, ὠραιότατη τῆς Ἀγγλίας κόρη, ἐξ ἐκείνων ὧν τὸ σῶμα φαίνεται πεπλασμένον ἐκ χιόνος τῆς Ἀρκτοῦ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς Μεσημβρίας, ἐκάθητο εἰς τὸ κύμβαλον. Παρὰ τὴν θύραν δ' ἴστατο ἐσταυρωμένας ἔχων τὰς χεῖρας καὶ ἀτενῶς προσέχων, ὁ ἡμέτερος Γαβριήλ ὁ Φερόρης.

— Ἄ! ἐκεῖ εἰσθε, κύριε, εἶπε διακόπτουσα τὴν μουσικὴν ἡ Ἐλεονόρα, ἥτις πρὸ ὀλίγων ὥρῶν εἶχε γνωρίσει τὸν συνεπιβάτην της. — Δὲν σᾶς ἤκουσα ὅτε εἰσῆλθετε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ὅτι εἰσῆλθον χωρὶς νὰ μ' ἀκούσητε, ἀπεκρίθη ὁ συγγραφεύς. Ἀλλὰ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἤμην ἄφωνος.

— Ἄφωνος! εἶπεν ἡ Ἐλεονόρα, προσποιουμένη. Ὁ ὑγρὸς ἀήρ τῆς θαλάσσης σᾶς ἐπέφερεν ἀπόσβεισιν τῆς φωνῆς, τὸ σύννηδες πάθος τῶν ἰχθύων;

— Ὅχι ὁ ἀήρ τῆς θαλάσσης, ἀπεκρίθη ὁ Φερόρης· ἀλλὰ τὴν γλῶσσάν μου ἐδέσμευσαν αἱ διπλαῖ εἰς ἓν συγχεόμεναι ἀρμονίαι, περίξ μου ἡ μεγάλη ἀρμονία τῶν βοῦζόντων κυμάτων, καὶ πλησίον μου ἡ οὐρανία ἀρμονία τῶν ἀδόντων ἀγγέλων.

Ἡ δ' Ἐλεονόρα ἐρυθριάσασα,

— Τῷ ὄντι, εἶπε, καταπληκτικὴ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ. Ὅμολογῶ ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ἀκούω μακρόθεν μυκώμενον, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ ἀόριστόν τινα συγκίνησιν· εὐλάβειαν τὴν λέγω, ἀλλὰ δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι μετέχει καὶ φόβου.

— Διατί νὰ τὸ ἀρνηθῇτε, κυρία; ὑπέλαβεν ὁ Γάλλος. Τίνος ἡ ψυχὴ δὲν συνιζάνει, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ δὲν ἐκτείνεται, δὲν ταπεινοῦται ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ δὲν ἐξυψοῦται, ὅτε τὸ μέγα στοιχεῖον, ἀνήσυχον εἰς τὴν κοίτην του, ἐγείρη ἐξ ἀγνώστων μυχῶν τὴν ἀχανῆ ὕλακὴν του, τὴν γῆν ἀπει-

λαὸν καὶ πρὸς τὸν πλάστην ἀπέραντον ἀναπέμπον δοξολογίαν; Ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε τὸ μέλος του τοσοῦτον ἐπίσημον. Ἐνίοτε πόσον φιλοπαιγμόνως γελᾷ, πόσον χαρμώδους φιλεῖ τὰς κολπουμένας ἀκτάς του, πόσον ἡμερος εἶναι ὁ μελοῖσβός του καὶ γλυκεῖα ἡ μελωδία του! καὶ ὅταν τις Σειρὴν ἀκούηται ψάλλουσα ἐπὶ τῶν κυμάτων του, πῶς γοητεύει τὰς ψυχὰς, καὶ πῶς καθιστᾷ τὰ στόματα ἄφωνα!

— ὦ! ἀνεφώνησεν ἡ Ἀγγλὶς μειδιῶσα, ὑμεῖς οἱ Γάλλοι, οἵτινες εἰς οὐδὲν πιστεύετε, πιστεύετε λοιπὸν εἰς τὰς Σειρῆνας!

— Καὶ οἱ δυσπιστότεροι ἐξ ἡμῶν, καὶ αὐτοὶ οἱ ὑλισταί, πιστεύουσι καὶ εἰς τὴν μαρτυρίαν τῶν αἰσθήσεών των, ἀπεκρίθη ὁ Φερρῆς. Ν' ἀμφισβητήσω τῶν Σειρήνων τὴν ὑπαρξιν; Ἀπαγε. Οὐδὲ ἐκπλήττομαι ποσῶς ὅτι ὁ Ὅδυσσεὺς τὰς ἐνόμισε τόσοι ἐπικινδύνους. Ὅ,τι ὅμως δὲν δύναμαι νὰ τῷ συγχωρήσω, εἶναι ὅτι ἐπέτρεψε νὰ δεθῇ εἰς τὸν ἴστον, καὶ δὲν ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας ἐκείνων, αἵτινες ἀνέπεμπον τοιαῦτα οὐράνια ἄσματα.

— Λησμονεῖτε, εἶπεν ἀνακαγχάζουσα ἡ Ἐλεονόρα, δύο τινά· πρῶτον, ὅτι πόδας αἱ Σειρῆνες δὲν εἶχον, καὶ δεύτερον, ὅτι θὰ ἔπιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἐκτὸς τῶν σειρήνων, θὰ εὔρισκε καὶ τὸν θάνατον.

— Τὸν θάνατον! εἶπεν ὁ Φερρῆς μετὰ τινος συγκινήσεως. Ἀπαξ, κυρία, θεν' ἀποθάνωμεν. Εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, τίς ἡ διαφορά; Εὐδαίμων ὅστις ἀποθάνῃ ὅπου εἰσὶν οἱ φίλτεροι τῆς καρδίας του πόθοι.

Ἡ συνδιάλεξις ἤρχισε λαμβάνουσα στρεφὴν ὀπωσοῦν αἰσθηματικὴν, ὥστε ἡ Ἐλεονόρα ὡς θεὸν ἐκ μηχανῆς εἶδε μίαν τῶν συνοδοιπόρων, τὴν νέαν σύζυγον τοῦ Κ. Μακκλάρεν, Ἀγγλου ὑπαλλήλου εἰς Δεμεράραν ἀπερχομένου,

κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ οὔτε διετὲς βρέφος της, καὶ προσελθοῦσαν εἰς τοῦ θαλάμου τὴν θύραν.

— Ὅποιος σᾶς φαίνεται ὁ καιρός; τὴν ἠρώτησεν ἡ Ἐλεονόρα, ὅπως τὴν ἐλκύσῃ πλησιέστερον, καὶ αὐξήσῃ τοῦ διαλόγου τὰ πρόσωπα.

— Πάντοτε ὥραϊος ὡς ἦτον, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μακκλάρν. Ἐγὼ κατέβην ὅμως νὰ τυλίξω εἰς θερμότερον ἔνδυμα τὸ παιδίον μου, διότι τρέμω μὴ τὸ βλάβῃ ἡ ἐσπερινὴ δρόσος. Ταύτην τὴν στιγμὴν μάλιστα εἶναι λαμπροτάτη ἡ θέα. Ὁ ἥλιος δύνει εἰς νέφη σεσωρευμένα, καὶ βάφει αὐτὰ καὶ τὴν θάλασσαν δι' ἐξαισίων χρωμάτων.

— Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἰδῇτε τὴν θεὰν ταύτην; ἠρώτησεν ἡ Ἐλεονόρα τὸν Φερρῆν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὸ κατάστρομα, ἀπεκρίθη αὐτὸς, προσφέρων φιλοφρόνως εἰς τὰς δύο κυρίας χεῖρα βοηθείας ἵν' ἀναβῶσι τὴν ἀπότομον κλίμακα.

Τῷ ὄντι τὸ θέαμα ἦτον ἀπερίγραπτον. Εἰς δυσμάς ἐπυργουντο μεγάλᾳ καὶ πολυσχημάτιστα νέφη, ἀλλαχοῦ μὲν ὑψούμενα ὡς γίγαντες κρανοφόροι, ἀλλαχοῦ δὲ ὡς ὄρη χιονοσκεπῇ σωρευόμενα· ὁ δ' ἥλιος, ὀπίσω τοῦ παραπετάσματος των κρυβείς, ἔβαφεν αὐτὰ αἵματόχροα, ῥοδόχρουν δὲ τὴν ἑκτασιν τῆς θαλάσσης, καὶ αἱ ἀκτῖνές του τὸ περίγραμμα χρυσοῦσαι αὐτῶν, ἐξεῖχον ὑπὲρ αὐτὰ καὶ τὰ περιέστερον.

— Ἴδου, κυρία, εἶπεν ὁ Φερρῆς, ἄλλη ἁρμονία οὐχὶ κατωτέρα τῆς μουσικῆς ἐκείνης, περὶ ἧς ὠμιλοῦμεν, ἡ ἁρμονία τοῦ κάλλους. Ἐκατέρα αὐτῶν εἶναι οὐράνιον μειδίωμα εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ' ὅποια ἐντέλεια ὅταν αἱ δύο εἰς ἓν ὄν συνδυάζονται, πόσον εὐδαίμων ὁ εἰς ὃν δίδοται ἀμφοτέρων ν' ἀπολαμβάνῃ!

Ἦτο προφανὲς ὅτι ὁ ἀὴρ τοῦ καταστρώματος δὲν συνε-

τέεσε πολὺ εἰς τὸ νὰ πραύνη τὸν ἐξαφθέντα τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ ἐνθουσιασμόν. Ἀπὸ τῆς νέας δ' αὐτοῦ ἐκρήξεως ἔαυσε τὴν Ἐλεονόραν ὁ Εὐγένιος, τὸ βρέφος τῆς Κ. Μακκλάρει, ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης εἶχε σώσει ἡ μήτηρ αὐτήν. Παιδίον ὥραϊον, μεγάλους ἔχον γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἀγγέλου, ζωηρὰν δὲ φυσιογνωμίαν, μόλις ὑπετραύλιζε τὰς πρώτας λέξεις ἀκόμη· ἀλλ' αἱ ἀναρροί του ἐκεῖναι φωναὶ ἦσαν τῆς μητρὸς του τὸ ἐγκαύχημα καὶ ἡ εὐτυχία. Αὐτὸ, τείνον τὸν μικρὸν δάκτυλόν του πρὸς τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ ὅπου ὁ ἥλιος ἔδουε,

— Φωτιά! εἶπε, προφέρων μίαν τῶν ὀλίγων λέξεων ὅσας κατῴρθου νὰ ἐκφέρῃ καταληπτῶς.

Ἡ μήτηρ του τὸ ἐφίλει περιπαθῶς εἰς τὸ στόμα.

— Τὸ παιδίον σας, κυρία, εἶπεν ὁ Φερρῆς πρὸς τὴν Κ. Μακκλάρειν, ἐζωγράψετε ζωηρότερον τὴν σκηνὴν ἐκείνην ἅρ' ὅ,τι ἐδύνατο ὁ ἄριστος τῶν ποιητῶν.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ἡ Ἐλεονόρα, δὲν φαίνεται ἡ θάλασσα ὅλη ὡς φλογερά, καὶ τὰ νέφη ἐκεῖνα ὡς γλῶσσαι πυρὸς ἀπὸ πυρκαϊᾶς ἀναβαίνουσαι;

— Ὅμοιάζουσιν, εἶπεν ὁ κύριος Φερρῆς, ὡς γιγαντιαῖον πλοῖον πυρπολούμενον ἐπὶ τοῦ πελάγους.

— ὦ! τί φοβερὸν πρέπει νὰ ᾔηται τὸ τοιοῦτον! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλεονόρα. Ἐλέγετε, κύριε, πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὅταν ἄπαξ μέλλωμεν ν' ἀποθάνωμεν, ἀδιάφορος εἶναι τοῦ θανάτου ὁ τόπος. Ἡμπορῶ νὰ συμφωνήσω μεθ' ὑμῶν, ἂν ὅμως ἐξαιρέσητε αὐτὸν καὶ μόνον· τὸν θάνατον ἐντὸς πλοίου πυρπολούμενου κατὰ τὸ πέλαγος! Ἐκεῖνον, σᾶς ὁμολογῶ, τὸν φοβοῦμαι.

— Τῷ ὄντι, ἀπήντησεν ὁ Κ. Φερρῆς, δὲν εἶναι ὁ εὐαρεστότερος πάντων. Κατ' εὐτυχίαν ὅμως εἶναι ἐξ ἐκείνων οὐς

ἡ πεῖρα καὶ ἡ ἐπιστήμη ἐξήλειψαν ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν πιθανοτήτων. Τὰ πλοῖα, μάλιστα πλοῖα ὡς τὴν Ἀμαζόνα ταύτην, εἶναι τόσον ἐντέχνως κατεσκευασμένα, τὰ πάντα ἐπ' αὐτῶν εἰσὶν ἐν τοιαύτῃ τάξει, ἡ ὑπηρεσία τόσον ἀκριβῶς ἐκτελεῖται, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν οὐδ' ἀφορμὴ ποτὲ νὰ δοθῇ τοιούτου δυστυχήματος.

« Ἀλλὰ καὶ ἂν ᾔθελε δοθῇ βλέπετε, τὴν λέμβον ταύτην εἰς ἣν στηρίζεσθε, καὶ τὴν ἀπέναντι ἐκείνην, τὴν ἄλλην; Αὗται λέγονται αἱ σωσάνδραι, καὶ δύνανται νὰ παραλάβωσιν ἐν καιρῷ ἀνάγκης πάντας τοὺς ἐπιβάτας καὶ πᾶν τὸ πλήρωμα, καὶ ν' ἀνθέξωσι, χωρὶς ν' ἀνατραπῶσιν, εἰς τὴν βιαιοτέραν ὁρμὴν τῶν κυμάτων.

— Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸ ναυτικὸν τοῦτο μάθημα, εἶπεν ἡ Ἐλεονόρα. Λαμβάνω τὸν τεῦθεν κατοχὴν τῆς καλῆς αὐτῆς Σωσάνδρας.

— Ἄδικον! ἀνέκραξεν ἀστεϊευόμενος ὁ κ. Φερρῆς. Ἄν ἀληθεύῃ τὸ πρὸς τὴν Κ. Στάελ ῥηθὲν ἐκεῖνο λόγιον, ὅτι « ἐπιπλέει τὸ πνεῦμα », εἰς ἡμᾶς πρέπει ν' ἀφήσητε τὴν σωσάνδραν.

— Θαυμάζομεν τῆς δύσεως τὴν καλλονὴν, τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα πυρπολούμενα νέφη, κύριε Σίμμερς, εἶπε πρὸς τὸν ἐκεῖθεν διερχόμενον πλοίαρχον ἡ Ἐλεονόρα, ἥς ἡ τακτικὴ ἐφαίνετο νὰ νεοσυλλεκτῇ ἐπικούρους, ὅσάκις ἔβλεπεν ἐπιθετικώτερον τὸν ἥδη, ὡς φαίνεται, οὐχὶ ἐντελῶς ἀνεπίφοβον ἐχθρόν.

Ὁ Κ. Σίμμερς ἦν εἰς τῶν γενναιοτέρων καὶ ἐμπειροτέρων ναυτικῶν τῆς Ἀγγλίας, δι' ὃ καὶ κατὰ προτίμησιν ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἡ διοίκησις τοῦ ὠραιότερου τῶν ἀτμοπλοίων.

— Ἐπεθύμουν, κυρία, εἶπεν ἐλαφρῶς κλίνων ὁ Κ. Σίμμερς, νὰ μὴ ὑπῆρχον ἐκεῖνα τὰ πυρπολούμενα νέφη, καὶ ἅς ἦτο μικρότερα ἢ καλλονὴ τῆς δύσεως.

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ Κ. Μακκλάρεν. Σᾶς προαγγέλλουσί τι δυσάρεστον;

— Εἰς ἐμὲ οὐδὲν, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος. Ἡ Ἀμαζών μου ἠθεύρει νὰ χορεύῃ εἰς τὸ ὑγρὸν ἔδαφος ὅ,τι σκοπὸν καὶ ἂν φασὶ ὁ καιρός· ἀλλὰ δι' ὑμᾶς, κυρίαι, ἐπροτίμων νὰ μὴ ἐσκόλιζον ἐκεῖνα τὰ νέφη τὴν δύσιν, διότι μᾶς προαγγέλλουσιν ἄνεμον, καὶ θέλετε ἴσως τὴν νύκτα ἐνοχληθῇ.

— Ὁ μικρός μου Εὐγένιος, πῶς θὰ ὑποφέρῃ ὁ πτωχός! εἶπεν ἡ Κ. Μακκλάρεν, μετὰ φιλοστοργίας ἐναγκαλιζομένη τὸ παιδίον της. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε, κύριε πλοίαρχε, νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴν θάλασσάν σας.

— Ὁ ἄνμος θὰ πνεύσῃ ἀπὸ δυσμῶν, παρετήρησεν ὁ Κ. Φερρῆς. Θὰ τὸν ἔχωμεν ἐναντίον.

— Καὶ ἐπομένως θ' ἀναβάλῃ τὸν πλοῦν μας; ἐπρόσθεσεν ἐρωτηματικῶς ἡ Ἑλεονόρα.

— Βλέπετε, κυρία, τὰς προπαρασκευὰς αἵτινες γίνονται διὰ καθαρισμὸν καὶ εὐπρεπισμὸν τοῦ πλοίου πρὸς τέλει-σιν τῆς κυριακῆς λειτουργίας, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, δεικνύων τοὺς ναύτας οἵτινες ἤντλουν ὕδωρ ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ κατέθετον τοὺς πλήρεις κάδδους εἰς τὸ κατάστρωμα.— Ἐκτὸς τῆς αὔριον, ἄλλην μίαν κυριακὴν θὰ πανηγυρίσητε ἐπὶ τοῦ πλοίου μου, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν ἀντιπόδων· ἡ Ἀμαζών δὲν ἀναχαιτίζεται ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων. Τρέχει δώδεκα κόμβους τὴν ὥραν.

Β'.

Τῷ ὄντι ἡ Ἀμαζών προώδευε μετὰ μεγάλης ταχύτητος. Ἀλλ' ὅ,τι ἐφαίνετο ἔτι ταχύτερον προοδεῦον, ἦτον ἡ νεωστὶ ἀναφυεῖσα σχέσις μεταξὺ τοῦ Κ. Φερρῆ καὶ τῆς Ἑλεονόρας.

Ἡ ὁμιλία αὐτοῦ ἦτο ζωηρά καὶ ἀποπνέουσα τὴν εὐφυΐαν ἐκείνην, ἣν ἴσως πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ, ἐκ τοῦ Κυνηγοῦ· ἐλάμβανε δὲ ἤδη καὶ ἰδιαίτερόν τινα χρωματισμὸν ἐκ τοῦ αἰσθήματος ὅπερ κατέκτα ταχύτερον τὴν καρδίαν του.

Ἡ δὲ τῆς Ἐλεονόρας, ἃν δὲν ἔτρεχε καὶ αὐτὴ δώδεκα κόμβους τὴν ὥραν, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ εἰπῶμεν ὅτι ἔμενε στάσιμος, καὶ ἴσως ἂν τις ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀκριβῆς τῶν διατρεχόντων παρατηρητῆς, ἥθελεν εἰκάσει ὅτι τὴν τρίτην κυριακὴν αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἀντιπύδων θὰ πανηγύριζον ἄλλην τινὰ τελετὴν πλὴν τῆς συνήθους λειτουργίας.

Ἀπόδειξις δ' ὅτι ἡ Ἐλεονόρα εἶχε πῶς τὴν συναίσθησιν τοῦ ἐν ἑαυτῇ συμβαίνοντος, εἶναι ὅτι ἅμα ἡ κυρία Μακκλάρεν εἶχεν ἀποσυρθῇ ἐκ μερίμνης διὰ τὸ βρέφος της, ἔδειξε καὶ αὐτὴ εἰς τὸν Κ. Φερρῆν τὸν οὐρανὸν ἤδη καλυφθέντα ὑπὸ τῶν νεφῶν τῆς δύσεως, καὶ τὴν θάλασσαν ὀγκουμένην κατὰ μικρὸν, καὶ τὰς πρώτας τῆς βροχῆς ψεκάδας, ἃς ὁ ἐγειρόμενος ἄνεμος τῇ ἔπεμπεν εἰς τὸ πρόσωπον.

— Πολὺ ἀσφαλῆς, εἶπε, δὲν εἶμαι εἰς τοὺς πόδας μου ὅταν χορεύῃ τὸ πλοῖον· προλαμβάνω νὰ κατακλινθῶ ἐν ὅσῳ εἰμὶ ἀκόμη κυρία τῶν κινήσεών μου. Καλὴν νύκτα σᾶς ἐπεύχσμαι, καὶ μὴ ὀνειρεύεσθε σειρῆνας καὶ θαλάσσης τέρατα.

— Καλὴν νύκτα κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Φερρῆς. Θὰ σᾶς ὑπακούσω. Ἀγγέλους θὰ ὀνειρεύωμαι.

Καὶ μείνας πολλὴν ὥραν ἀκόμη ἀκίνητος εἰς τὸ μέρος ὅθεν τὴν εἶδε ν' ἀναχωρήσῃ, τέλος, ὁ ἔσχατος τῶν ἐπιδατῶν, κατέβη εἰς τὸν κοιτῶνά του.

Τὸ δ' ἀληθὲς εἶναι ὅτι οὔτε σειρῆνας ὀνειρεύθη οὔτε ἀγγέλους, διότι δὲν ἐκοιμήθη διόλου. Ἦτο δ' ἴσως πρώτη ἡ

ὦρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἔτε αἰφνης ἤκουσεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του ἀντηχοῦσαν κραυγὴν ἀπαίσιον.

— Πῦρ! πῦρ εἰς τὸ πλοῖον! ἤκουσε φωνὴν ὀξεῖαν κρά-
ζουσαν.

Καὶ ἀμέσως, τὸν μανδύαν του ἐνδυθεὶς, ἐρρίφθη εἰς τὸ κα-
τάστρομα, ὅπου εὔρε προλαβόντα αὐτὸν, γυμνόποδα καὶ
ἡμίγυμνον τὸν πλοίαρχον Σίμμερς. Συγχρόνως δὲ εἶδεν ἀφ'
ἐνὸς τῶν στομίων τοῦ καταστρώματος ἐξερχομένην ἰσχυ-
ρὰν γλῶσσαν φλογός.

— Κλείσατε τὰς καταπακτάς, ἔκραξε στεντορία τῇ φω-
νῇ ὁ πλοίαρχος, ἐνῶ ἐπροσπάθει συγχρόνως νὰ ἐνδυθῇ. —
Κρούσατε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου! Ὅλοι ἐπάνω!

Ὁ κώδων τοῦ κινδύνου ἤρχισεν ἡχῶν ὀλιβερώς· αἱ κατα-
πακταὶ ἐκλείσθησαν· ναῦται δὲ καὶ ἐπιβᾶται ἔντρομοι καὶ
ἡμίγυμνοι ἐξέδραμον ἀπὸ τῶν κοιτώνων, ἐρωτῶντες ἀλλή-
λους τί τὸ συμβαῖνον· τοσαύτη δ' ἦν ἡ ὁρμὴ τοῦ πυρός,
ὥστε πολλάκις τὴν ἀπόκρισιν τοῖς ἐδίδον αἱ φλόγες εἰσορ-
μῶσαι διὰ τῶν σανιδωμάτων.

Ὁ Κ. Φερρῆς εἷς τῶν πρώτων εἰσέδραμε διὰ τῆς κλί-
μακος πρὸς τὸν θάλαμον τῶν κυριῶν. Ἀλλ' ἐννοῶν ὅτι προῦ-
κειτο ἤδη νὰ βοηθήσῃ, ἐπέστρεψε δραμαῖος πρὸς τὸν κοιτῶ-
νὰ του νὰ ἐνδυθῇ, ὅπως εὔρεθῇ ἑτοιμος ἐν καιρῷ ἀνάγκης.
Οἱ δὲ λοιποὶ ἐξεχέοντο εἰς τὸ κατάστρομα, καὶ διὰ τῶν
κραυγῶν, καὶ διὰ τῶν συμβουλῶν, καὶ διὰ τοῦ τρόμου των,
ἠΰξανον μεγάλως τὸν θόρυβον καὶ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐπω-
φελοῦς ἐργασίας.

Ἀλλ' ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς ἡ κλεισθεῖσα καταπακτὴ κατέ-
πεσεν εἰς ἄνθρακας, καὶ αἱ φλόγες ἐξώρμησαν μετὰ διπλα-
σίας δραστηριότητος.

— Πλοίαρχε! ἐχάθημεν πλοίαρχε! ἤκούσθη γοερὰ φωνὴ ἀναπεμπομένη ἀφ' ὅλων τῶν ἄκρων τοῦ πλοίου.

— Σιωπή! καὶ καθεὶς εἰς τὸν τόπον του! διέταξεν ὁ πλοίαρχος μετὰ γενναίας ἀταραξίας.

— Ὅλοι εἰς τοὺς κάδδους!

Καὶ λαβὼν ὁ ἴδιος ἓνα τῶν κάδδων τῶν παρεσκευασμένων διὰ τὴν ἐπαύριον, ἔχυσεν αὐτὸν εἰς τὸν φλογερὸν κρατῆρα, καὶ ὅλοι οἱ ναῦται, ἐκτελοῦντες τὸ πρόσταγμα τοῦ, ἐκένωσαν εἰς τὸ μέρος ὅθεν αἱ φλόγες ἐξήρχοντο ὅλον ποταμὸν θαλασσίου ὕδατος. Ἄλλ' ἡ φλόξ, ἀφανισθεῖσα ἐπὶ μίαν στιγμὴν, καὶ ἀντικατασταῖσα ὑπὸ καπνοῦ μέλανος καὶ πυκνοῦ, ὅστις ἐφάνη μέχρις οὐρανοῦ ἀναβαίνων, ἐπανῆλθεν ἀμέσως ἐπιτείνουσα τὴν ὁρμὴν της, ὡς ὀργιζομένη διὰ τὸν γινόμενον αὐτῇ πόλεμον.

— Ὑποπλοίαρχε! ἔκραξεν ὁ Κ. Σίμμερς, πρὸς ἀξιωματικὸν, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὥρμησε διὰ τῶν φλογῶν, καὶ παρέστη εἰς τὸν πλοίαρχον ὅλος κατακεκαυμένος τὴν κόμην καὶ τὰ φορέματα, — ποῦ εἶναι ἡ ἐστία τῆς πυρκαϊᾶς; Πόθεν προῆλθεν.

— Ὅλοι οἱ ἄνθρακες καίουσιν, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός. Ἦσαν ὕφυγροι ὅταν ἡ ἐταιρία μᾶς τοὺς παρέδωσε, καὶ ἀνήφθησαν αὐτομάτως. Ἡ ἀποθήκη εἶναι ἀπέραντος κάμιнос. Ὅλην τὴν θάλασσαν ἂν χύσωμεν εἰς αὐτήν, δὲν σβύνει, καὶ αἱ ἀντλῖαι δὲν ἐργάζονται πλέον.

— Καιρὸς, ἅς φροντίσωμεν περὶ τῶν ἀνθρώπων, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Κάτω τὰς δύο σωσάνδρας.

Τινὲς τῶν ναυτῶν, ὅσοι δὲν εἶχον θορυβηθῇ εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ μὴν ἡξεύρωσι τί ἀκούουσι καὶ τί πράττουσιν, ὥρμησαν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὑποπλοίαρχου, πρὸς τὰς μεγά-

λας λέμβους, νὰ τὰς καταβιάσωσιν. Ἄλλ' ἐν τῷ ἅμα ἐπ-
 ανελθὼν, — Πλοίαρχε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, αἱ φλόγες κατ-
 ἔλαβον ὅλον ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ πλοίου. Αἱ σωσάνδραι
 καίονται.

— Τὸ πηδάλιον πρὸς τὸν ἄνεμον! ὅλοι εἰς τὸ πηδάλιον!
 ἔκραξε τότε ὁ πλοίαρχος, καὶ ὁ πηδαλιούχος ἀμέσως ὑπή-
 κρουσε, καὶ πολλοὶ ναῦται ἔτρεξαν νὰ βοηθήσωσιν. Ἀλλὰ
 μετὰ μίαν στιγμὴν,

— Τὸ πλοῖον δὲν ὑπακούει εἰς τὸ πηδάλιον, ἔκραξεν ὁ
 πηδαλιούχος.

— Ἀφῆτε τὸ πηδάλιον! Σβύσατε τὸ πῦρ τῶν μηχανῶν!
 ὑπέλαβε ταχέως ὁ πλοίαρχος.

Ἀλλὰ καὶ τούτο ἦτον ἀδύνατον. Ὁ θάλαμος τῶν καμί-
 νων ἐφλέγετο ὅλος, καὶ οὐδεὶς ἀπολύτως ἠδύνατο νὰ πλη-
 σιάσῃ καὶ νὰ σβύσῃ αὐτάς.

Τότε τὸ πλοῖον ἐγκατελείφθη εἰς ἑαυτὸ, χωρὶς πηδαλιού-
 χου, χωρὶς ὁδηγίας τῶν μηχανῶν. Ἡ δὲ ἀχανὴς ἐκείνη
 πυρκαϊά, ἡ θερμότης ἑνδεκα χιλιάδων τόνων καιομένων ἀν-
 θράκων, ἀνέπτυσσε τὸν ἀτμὸν εἰς τὴν ὑπερτάτην αὐτοῦ δύ-
 ναμιν, καὶ τότε τὰ δύο πανσθενῆ στοιχεῖα ἤρχισαν πάλιν
 ἀνῆκουστον. Ὁ ὠκεανὸς ὠρυόμενος, καὶ ὑπὸ σφοδρᾶς μα-
 στιζόμενος λαίλαπος, ἐξώρμα ἐκ τῶν ἀπωτάτων δυσμῶν
 τὰ οὐρανομήκη του κύματα κατὰ τοῦ πλευστοῦ αὐτοῦ ἡ-
 φαιστείου, ὅπερ ὑπὸ τοῦ συρίζοντος ἀτμοῦ ἐλαυνόμενον, διέ-
 σχιζε τὸ ὕδωρ ὡς βέλος, μετ' ἀκαθέκτου ταχύτητος.

— Τὰς λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τὰς κυρίας καὶ
 τοὺς ἐπιβάτας! ἠκούσθη πάλιν προστάττουσα ἡ καθαρὰ καὶ
 ἀτάραχος φωνὴ τοῦ πλοιάρχου, ὅστις, ἅμα δοὺς τὸ πρόσ-
 ταγμα τοῦτο, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ἔλαβεν ἐν πι-
 στόλιον εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ταύτην τὴν στιγμὴν ἐφάνη ἐξερχόμενος ἀπὸ τῶν κοίλων τοῦ πλοίου ὁ Κ. Φερρῆς, φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Ἑλεονόραν, ἥτις, κλαίονσα, παρεδαίρετο, καὶ ἐζήτει ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' αὐτῶν.

Ἡ ταχύτης μεθ' ἧς γυρῶσαν ἡ πυρκαϊὰ ἦτο τοσαύτη, ὥστε μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἐνδυθῇ ὁ Κ. Φερρῆς, καὶ ἤδη ἡ πάροδος ἡ ἄγουσα πρὸς τὸν κοιτῶνα τῶν κυριῶν, διότι ἦν συνεχῆς μετὰ τῆς διαιρέσεως τῶν μηχανῶν, ἦτον ὅλη παρανάλωμα τῶν φλογῶν, καὶ ὅσαι γυναῖκες δὲν εἶχον προφθάσει νὰ προεκδράμωσιν, ἐκινδύνευον τὸν ἔσχατον κίνδυνον.

Ὡς μαινόμενος εἰσώρμησεν ὁ Φερρῆς διὰ τῶν φλογῶν, ἅμα εἶδε τὴν Ἑλεονόραν εἰς μίαν γωνίαν ἐρριμένην ὡς ἄπνουν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσιν τεταμένους ὑπὸ τῆς φρίκης καὶ ἀτενίζουσιν τὴν πρόοδον τοῦ πυρός. Ὁ Φερρῆς ἐρρίφθη ἀμέσως πρὸς αὐτήν, καὶ ἡ Ἑλεονόρα τῷ ἔτεινε τὰς χεῖρας ὡς πρὸς σωτῆρα.

Ἀλλ' ἐνθυμηθεῖσα ἐν τῷ ἅμα ὅτι ὡς μόνον ἔνδυμα εἶχε τὸν ἀπλοῦν χιτῶνα τῆς κλίνης, διότι αἱ φλόγες εἶχον αἰφνιδίως ἐξυπνήσει τὰς κυρίας, καὶ διώξει αὐτὰς ἐντρόμους ἀπὸ τῆς κλίνης των, ἔφυγεν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ κοιτῶνος, καὶ ἐζήτησε νὰ κρυβῇ, σταυροῦσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Ὁ Φερρῆς ὅμως τὴν σωτηρίαν της μόνον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων, τὴν παρηκολούθησε μετὰ βίας, τὴν ἥρπασεν εἰς τοὺς στιβαροὺς τοῦ βραχίονας, καὶ ἀδιαφορῶν διὰ τὴν ματαίαν ἀντίστασίν της, ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλ' ἐκεῖ παρέστη ἐμπρὸς του, τὴν κόμην λυτὴν, βλέμμα παράφορον ἔχουσα, καὶ τὸν χιτῶνα ἐν ἀταξίᾳ, ἡ κυρία Μακκλάρην, καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὸ βρέφος της.

— Τὸν υἱόν μου, σῶσον τὸν υἱόν μου, τῷ ἐφώναζε μετὰ φωνῆς γοερᾶς.

Πολλάκις ἡ κυρία Μακκλάρεν, τὸ παιδίον της εἰς τὰς ἀγκάλας της φέρουσα, εἶχεν ἀποπειραθῇ νὰ ἐξορμήσῃ διὰ τῆς πυρπολουμένης θύρας· ἀλλὰ βλέπουσα τὰς φλόγας ἐτόμαζεν, ἐτρόμαζε μάλιστα διὰ τὸν υἱόν της, καὶ ἐπέστρεφε μετ' ἀπελπισίας.

— Τὸν υἱόν μου, σῶσον τὸν υἱόν μου· δός τον εἰς τὸν πατέρα του, ἔκραζε.

Ὁ Φερρῆς τότε, αἰσθανθεὶς συντριβομένην τὴν καρδίαν του ἀπέναντι τῆς ἀφάτου ταύτης μητρικῆς θλίψεως, εἰ καὶ βαρὺ κρατῶν φορτίον, ἔτι δυσφορώτερον γινόμενον, διότι ἡ Ἐλεονόρα ἤθελε νὰ τὸν διαφύγῃ, ἤρπασεν ὅμως καὶ τὸ βρέφος, καὶ οὕτω, δι' ἐνὸς ἄλματος, εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν, ἐν ᾧ τὸ παιδίον, φοβηθὲν ὅτι ἐκρατεῖτο εἰς ἀγνώστους ἀγκάλας, καὶ τρομάζον τὸ πῦρ, ἔκλαιε, καὶ ἐκτεῖνον τὰς μικρὰς χεῖράς του, ἐφώναζε τὴν μητέρα του.

Εἰς τὴν φωνὴν δὲ ταύτην δὲν ἠδυνήθη ἡ μητρικὴ στοργὴ ν' ἀνθέξῃ, καὶ ἡ κυρία Μακκλάρεν, λησμονοῦσα φλόγας καὶ κινδύνους, ἐρρίφθη κατόπιν του, καὶ οὕτω μετὰ τοῦ Φερρῆ ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἐκεῖ δὲ, ἤρπασε τὸν μικρὸν Εὐγένιον, καὶ νευρικῶς ὀλοφυρομένη, τὸν κατεκάλυπτε διὰ φιλημάτων, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τὸν καταφάγῃ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἤρχισεν, ὅσον τὸ κυλινδούμενον πλοῖον τῇ τὸ ἐπέτρεπε, νὰ περιτρέχῃ τὸ μὴ καιόμενον μέρος τοῦ καταστρώματος, ζητοῦσα τὸν ἄνδρα της.

Τὴν δ' Ἐλεονόραν κατέθεσεν ὁ Φερρῆς εἰς τὸ ἔδαφος ἅμα ἀνέβη τὴν κλίμακα. Καὶ ὁ ἔσχατος αὐτῆς χιτῶν εἶχε σχισθῇ εἰς τὴν πάλην ἣν ὑπέστη, καὶ ἐν ᾧ διέσχίζε τὰς φλόγας, εἶχε κατακαῇ ὡς καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς πολλαχοῦ ἐπω-

δύνως. Ἄμα δ' ἡσθάνθη ἑαυτὴν ἐλευθέραν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς, καὶ ἀποσυρθεῖσα, ἐκρύβη εἰς μίαν γωνίαν ὀπίσω τοῦ πηδαλίου.

Ὁ δὲ πλοίαρχος ἐξηκολούθει μετὰ πάσης δραστηριότητος διατάττων τῶν λέμβων τὴν καταβίβασιν. Πολλοὶ τῶν ἐπιβατῶν, ἅμα ἤκουσαν τὸ πρόσταγμα τοῦτο, ὥρμησαν εἰς μίαν λέμβον, εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν θορυβωδῶς, καὶ ἠθέλησαν οἱ ἴδιοι νὰ τὴν λύσωσιν. Ἀλλ' ἀπειροὶ ὄντες, καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου παραφερόμενοι, ἔλυσαν τὸν ἓνα μόνον δεσμὸν, ἡ λέμβος ἐκρεμάσθη καθέτως, καὶ ὅλοι, μέχρῃς ἑνὸς, μεγάλην ἀφέντες καὶ τρομερὰν φωνὴν, ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπνίγησαν.

Πρὸς τὸ ἄλλο πλευρὸν μία λέμβος κατεβιδάσθη εὐτυχῶς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν ἐρρίφθησαν τόσον ἀτάκτως πλῆθος ἐπιβατῶν, καὶ ὁ κυματισμὸς τῆς θαλάσσης ἦτο τόσον σφοδρὸς, καὶ τόσον ὀρμητικῶς ἔσχιζε τὰ κύματα τὸ καιόμενον πλοῖον, ὥστε καὶ ἡ λέμβος αὐτὴ ἀνετράπη, καὶ οἱ ἐπιβάται κατεποντίσθησαν. Τὸ ἀπαίσιον φῶς τῆς πυρκαϊᾶς ἔβαφεν αἵματηρὰν τὴν ἀγρίαν ἑκτασιν τῆς θαλάσσης, πτώματα κιλυνδοῦσαν εἰς τὸν ἀφρόν της ὡς τὸν Πυριφλεγέθοντα τῶν ἀρχαίων μύθων.

Ἡ θεὰ αὕτη πανικὸν ἐνέβαλε φόβον εἰς πάντας, καὶ ναῦται καὶ ἀξιωματικοὶ δὲν ἦσαν ἀπηλλαγμένοι αὐτοῦ. Μεταξὺ δὲ τοῦ γενικοῦ θορύβου, μία τῶν ἐπιβατῶν, ἡ κυρία Μακκλάρεν, ἐν ἐξάψει παραφορᾶς διατρέχουσα τὸ κατάστρωμα, ἦλθε καὶ ἐρρίφθη γονυπετῆς ἐμπρὸς τοῦ πλοίαρχου, καὶ ὑψοῦσα τὸ βρέφος της ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της,

— Πλοίαρχε Σίμμερς, ἔκραζε, πλοίαρχε Σίμμερς, σῶσον τὸ παιδίον μου. Σῶσον τὸ ἄθῳον παιδίον μου. Αὐτὸ δὲν ἐγνώρισεν, αὐτὸ δὲν ἐχάρη τὸν κόσμον ἀκόμη. Μὴ ἀφίνης,

πλοίαρχε Σίμμερς, τὴν θάλασσαν νὰ μοὶ τὸ ἐπάρῃ· μὴ ἀφί-
νης τὴν φλόγα νὰ μοὶ τὸ φάγῃ.

Ὁ πλοίαρχος, ὡς βράχος ἰστάμενος ἀκλόνητος ἐν μέσῳ
τῆς γενικῆς καταπλήξεως, βλέπων ὅτι μία λέμβος κατεδι-
θήσθῃ τέλος εἰς τὴν θάλασσαν χωρὶς ἀπευκταίου συμβάν-
τος, ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὴν Κ. Μακκλάρην, καὶ τὴν ἔφε-
ρν εἰς τὴν κλίμακα ὅπως καταβῇ εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ἰδὼν
ὅτι εἷς τῶν ἀξιωματικῶν τὴν εἶχε προλάβει, διηύθυνε κατ'
αὐτοῦ τὸ πυροβόλον, καὶ ἐλθὼν, ἐστάθη ἄνωθεν τῆς λέμβου.

— Ἐξω, ἄνδρε! ἐφώναξεν, ἡ πυροβολῶ καὶ σὲ φονεύω
ὡς σκύλον.

Ὁ ἀξιωματικὸς τρέμων καὶ κατησχυμένος ἀνέβη εἰς τὸ
κατάστρωμα.

— Ἡ εὐθύνη τῆς ζωῆς τῶν ἐπιβατῶν βαρύνει ἐφ' ἡμῶν,
κύριοι, εἶπεν ἔπειτα ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἰστα-
μένους ἀξιωματικούς. Ἐν ὅσῳ μία μόνη κυρία, εἷς μόνος
ἐπιβάτης, εἷς μόνος ναύτης μένει ἐντὸς τοῦ πλοίου, ἂν ἰδῶ
κάνένα νὰ θελήσῃ νὰ καταβῇ εἰς τὰς λέμβους, αὐτὸ τὸ πυ-
ροβόλον τὸ κρατῶ δι' ἐκεῖνον.

Ἐπειτα δὲ περιβλεψάμενος, εἶδε πλησίον τοῦ ἑνα νέον ἀ-
κόλουθον, μόλις ἔφηβον, ὅστις ἐαυτὸν λησμονῶν ἠγωνίζετο
μετ' ἐνθουσιώδους ζήλου ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων. Ὁ
πλοίαρχος ἠσθάνθη δάκρυα ἀναβρύοντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
του, ἐνθυμηθεὶς ὅτι τὴν προτεραίαν ἔτι εἶχεν ἰδεῖ τὴν μη-
τέρα τοῦ νέου τούτου ἀπαραμυθήτως κλαίουσας, διότι ἐπ' ὀ-
λίγους μόνον μῆνας, ὡς ἐνόμιζεν, ἔμελλε ν' ἀποχωρισθῇ τὸ
προσφιλέστατον τῆς καρδίας τῆς τέκνον.

— Ἀκόλουθε Ἐρρίκε, τῷ εἶπεν ὁ πλοίαρχος μετὰ φω-
νῆς εἰς ἣν ἐπροσπάθησε νὰ δώσῃ ἐπιταγῆς τόνον, σοὶ δίδω

τὴν ἐντολὴν νὰ ὀδηγήσῃς τὴν λέμβον ταύτην. Κατάβα ἀμέσως.

— Ἀλλὰ πλοίαρχε... ὑπέλαβε διστάζον τὸ παιδίον.

— Πῶς! ἀπεκρίνεσαι ὅταν προστάζω! εἶπε συστέλλων τὰς ὀφρῦς ὁ πλοίαρχος. Κάτω ἀμέσως!

Ὁ ἀκόλουθος ἔλαβεν ἐν τῷ ἅμα ἐν σχοινίον, καὶ δι' αὐτοῦ ὀλισθαίνων μετ' ἐξόχου ἐπιδεξιότητος, κατέβη εἰς τὴν κυμαινομένην λέμβον.

— Ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν! ἔκραξεν εἰς ναύτης τῆς λέμβου.

Τῷ ὄντι, ἐν ᾧ ἡ Κυρία Μακκλάρην ἐπήδα ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰς τὴν λέμβον, τὸ βρέφος τῆς διέφυγεν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τῆς, καὶ ἔπεισεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ἐρρίφθη ἀμέσως κατόπιν του, καὶ πρὶν αὐτὸ βυθισθῇ, κατώρθωσε νὰ τὸ συλλάβῃ ἐκ τοῦ φορέματος, καὶ τὸ ἐκράτει δι' ὅλης τῆς τῆς δυνάμεως, βυθιζομένη μετ' αὐτοῦ, διότι νὰ κολυμβᾷ δὲν ἤξευρε.

Ἀλλ' ὁ ἀκόλουθος Ἑρρίκος, ὡς εἶδε τὸ μέρος πρὸς ὃ ὁ ναύτης ἐδείκνυεν, εἰς μόνην τὴν γεναιότητά του πειθόμενος, ἐβυθίσθη ἀμέσως εἰς τὴν θυελλώδη θάλασσαν, καὶ εὐτυχῶς συνέλαβε τὴν κυρίαν Μακκλάρην ἐκ τοῦ βραχίονος. Ἀλλὰ τὸ νὰ τὴν ἀνασύρῃ ἦτο δυσκολώτατον, καὶ πολὺ πιθανώτερον ἦτο νὰ πνιγῇ καὶ ὁ ἴδιος, διότι ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐκράτει πάντοτε σφιγκτὰ εἰς τὰς χεῖράς τῆς τὸ φόρεμα τοῦ παιδίου τῆς, καὶ δὲν ἄφινε ὥστε νὰ συνδράμῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς.

Τέλος ὅμως, ἡ ἐπιδεξιότης καὶ ἡ ῥώμη τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ ὑπερίσχυσαν, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν λέμβον. Ἀλλ' ἐνῶ τὴν ἀνέσυρον εἰς αὐτὴν, τὸ παιδίον τὴν διέφυγε πάλιν, διότι τὸ φόρεμά του ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρά τῆς ἐσχισμένον,

αὐτὴ, εἰς οὐδὲν λογιζομένη τὴν νέαν καὶ θαυμα-
 αὶαν τῆς σωτηρίαν, ἐρρίφθη αὖθις εἰς τὰ κύματα, καὶ ὑπὸ
 τῆς θαυματουργοῦ μητρικῆς στρογγῆς ὀδηγούμενη, κατώρ-
 ωσεν αὖθις νὰ συλλάβῃ τὸν Εὐγένιον, ὥστε ὁ ἀκόλουθος
 Εὐρῆκος ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἔργον τῆς ἀρσιώ-
 εώς του· ἤδη δὲ μετὰ περισσοτέρας ἐπιτυχίας, διότι τὴν
 κατέθεσεν εἰς τὴν λέμβον, ὅπου ἔπεσε λειποθυμοῦσα, καὶ
 παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς τὸ παιδίον τῆς.

— Κύριε, ὑπάρχει λέμβος δι' ὅμας ἐτοίμη. Τὸ πλοῖόν, βλέ-
 πετε εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῇ. Ἡ μόνη ἐλπίς, ἂν καὶ ἀμυδρά,
 εἰς τὰς λέμβους στηρίζεται. Καιρὸς δὲν μένει· κατέλθετε.

Ταῦτα εἶπεν ὁ πλοίαρχος πρὸς τὸν Κ. Φερρῆν, ὃν εἶδεν
 ἔμφροντιν διαδάντα ἐμπρὸς του.

— Κύριε πλοίαρχε, εἶπεν οὗτος, ἐκεῖ παρὰ τὸ πηδάλιον
 κεῖται ἀκόμη μία γυνή· ἐκείνης ἐπιμεληθήητε τὴν σωτηρίαν.
 Διατάξατε νὰ τὴν καταβιδάσωσιν εἰς τὴν λέμβον.

Ὁ πλοίαρχος ἔδωκεν ἀμέσως τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς,
 καὶ ἐν τῷ ᾧμα δύο ναῦται ἔλαβον τὴν Ἐλεονόραν κειμένην
 ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἄνευ αἰσθητέως, ὅπως τὴν φέρωσιν εἰς τὴν
 λέμβον. Ἀλλ' ἡ κίνησις αὕτη τὴν ἐπανεφέρειν εἰς ἐαυτήν·
 καὶ ὅταν ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ εἶδεν ὅτι εἶναι εἰς
 στάσιν γυμνότητος σχεδὸν ἐντελοῦς, ὑπ' ἀνδρῶν περιεστοι-
 χισμένη, διέφυγε τρέμουσα τῶν χειρῶν τῶν ναυτῶν, καὶ
 ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἀπώτατον μέρος τοῦ καταστρώματος.

Ὁ Κ. Φερρῆς τὴν ἠκολούθησε καὶ τὴν παρεκάλεσε μετ'
 ἐνθέρμων λόγων, μετὰ δακρύων, νὰ λησμονήσῃ πρὸς στιγ-
 μὴν τὴν ἄκαιρον αἰδῶ, καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς σωτηρίας
 τῆς· καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι αὐτὴ ν' ἀποκριθῇ, ἔκρυπτε τὸ πρόσω-
 πον εἰς τὰς χεῖράς τῆς καὶ ἔκλειε, παρεκάλει τὸς ναύτας
 νὰ τὴν φέρωσιν αὖθις εἰς τὴν λέμβον, ἔττω καὶ διὰ τῆς βίας.

Οἱ ναῦται ὑπήκουσαν· μόλις πλὴν τὴν ἀφῆκαν ἐλευθέραν, ὥπως καταβῇ, καὶ ὡς ἑλαφρὸς δραπετεύουσα, ἔφυγε πάλιν τὸν ἔμιλον τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐκρύβθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς· διότι οὔτε ὑπὲρ τῆς ζωῆς τῆς συγκατένευε νὰ θυσιάσῃ τὴν σεμνότητα, τὸν χνοῦν τῆς καρδίας τῆς. Ὁ Κ. Φερόρης τὴν εἶδε διελθοῦσαν ἐμπρὸς του, καὶ αἶρων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐκτύπησε τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς του.

— Μὴ χρονοτριβῇτε, κύριε, εἶπε πρὸς αὐτὸν εἰς Γάλλος συνοδοιπόρος, ἔστις διηυθύνετο πρὸς τὴν λέμβον. Στιγμὰς μόνον ἀκόμῃ θὰ ὑπάρξῃ τὸ πλοῖον. Ἐδῶ ὁ θάνατος εἶναι ἄφρευκτος.

— Ἀφ' οὗ, φίλε, ἀπαξ πέπρωται ν' ἀποβάνωμεν, ἐδῶ ἢ ἀλλαχοῦ, εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὴν ξηράν, τίς ἡ διαφορὰ; εἶπεν ὁ Φερόρης, ἐπαναλαμβάνων αὐτὰς ἐκείνας τὰς λέξεις ἃς ὑπὸ τόσον ἀλλοίους εἰωνοὺς καὶ μετ' ἄλλου τόνου φωνῆς εἶχε προσφέρει πρὸ ὀλίγων ὥρων.

Καὶ ἀφῆκε τὸν συμπατριώτην του νὰ καταβῇ μόνος του εἰς τὴν λέμβον· δραμὼν δὲ πρὸς τὴν Ἑλεονόραν ἐκ νέου, ἐρρίβθη γονυπετῆς ἐμπρὸς τῆς.

— Μὴ καταστρέψῃτε δύο ὑπάρξεις συγχρόνως, τῇ εἶπε· καὶ τῇ ἑρρίβεν εἰς τοὺς ὦμους τὸν ἐπενδύτην του.

Αἱ λέξεις αὗται καὶ ἡ πράξις αὗται τὴν ἔπεισαν, ὥστε ἡγέρθη τέλος, καὶ δειλῶς στριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του, ἤλθεν εἰς τὴν κλίμακα. Πλὴν φεῦ! πολὺ βραδέως. Αἱ λέμβοι εἶχον ἅπασαι ἀποπλεύσει.

Ἡ ὁρμὴ πρὸς αὐτὰς ἀπέβη εἰς πολλοὺς ὀλεθρία. Πολλοὶ ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ των, θέλοντες νὰ εἰσπηδῇσωσιν, ἐπήδων εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγοντο. Μία κατεποντίσθη, διότι εἰσώρμησαν περισσότεραι τῶν ἔσους ἡδύνατο νὰ φέρῃ. Αἱ δὲ λοιπαὶ, ἅμα οἱ διοικοῦντες αὐτὰς ἐβλεπον ὅτι δὲν ἐπε-

δέχετο ἀκινδύνως νὰ προστεθῶσι καὶ ἄλλοι ἐπιβάται, ἐμα-
κρύνοντο ἀλληλοδιαδόχως, καὶ ἀπὸ τοῦ κύκλου ὃν ἀγρίως
ἐφώτιζεν ἡ πυρκαϊχὴ, ἐδυσθίζοντο εἰς τὸ πυχρὸ καὶ ἐξώτατον
σκότος.

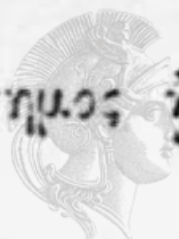

Ἡ ἐσχάτη ἀποπλεύσασα ἦτον ἡ περιέχουσα τὴν κυρίαν
Μακκλάρην μετὰ τοῦ βρέφους, καὶ τὸν συμπατριώτην τοῦ
Κ. Φερρῆ. Ὅλων τῶν ἐπιβατῶν αὐτῆς τὰ βλέμματα ἦσαν
ἀτενῶς ἐστραμμένα πρὸς τὸ πυρπολούμενον πλοῖον, ὅπερ,
οὔτε ὑπὸ κυμάτων οὔτε ὑπὸ ἀνέμων ἀναχαιτιζόμενον ἔτρε-
χε μετ' ἀκαθέκτου ὁρμῆς ἐπὶ τῆς θαλάσσης, λείχον τὰ νέφη
διὰ τῶν φλογερῶν του γλωσσῶν, καὶ φαινόμενον ὡς τερα-
στία κάμινος φερομένη εἰς τοῦ ὠκεανοῦ τὴν ἀχανῆ ἐπι-
φάνειαν.

Ὅτε τὸ τελευταῖον ἡ λέμβος διέκρινε τὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου
ἀντικείμενα, ὁ πλοίαρχος Σίμμερς ἴστατο παρὰ τὸ πηδάλιον
καὶ ἡ φλόξ ἀντανακλωμένη καθέτως ἐπὶ τοῦ προσώπου του,
ἐδείκνυε τοὺς εὐγενεῖς χαρακτῆράς του, ἡρεμίαν ἡρωϊκὴν
καὶ τῆς ἐγκαρτερήτεως τὴν μεγαλοπρέπειαν πνέοντας.

Παρ' αὐτὸν δὲ, ἀφ' ἐνὸς ἴστατο ὁ Κ. Μακκλάρην καὶ ὁ
Ἀγγλος συγγραφεὺς Βαβυρτῶν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ κ. Φερρῆς,
εἰς οὗ τὸν ὦμον ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν τῆς ἡ νέας Ἐλεονόρα,
διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὰ ῥάκη τοῦ χιτῶνός της αἰδημόνως
συνάπτουσα. Πέριξ δ' ἴσταντο ἐν κύκλῳ ἄλλοι οἱ ἐπιβάται,
ὅσοι δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ ἐπιβῶσιν εἰς λέμβους, ἢ ὅσοι
ἐκ τῶν δύο ἀπελπισιῶν ἐπροτίμησαν τὴν ἀπονωτέραν, καὶ
οἱ ἀξιωματικοί.

Μετ' ὀλίγον ἄλλοι ἐγενήτισαν, καὶ φωνὴ ἐπίσημος ἤρθη

ἀπὸ τοῦ κύκλου αὐτῶν, ὁ ψαλμὸς τῆς ἐπιθανάτου δοξολογίας.

Ἄλλ' ἡ λέμβος ἐμακρύνθη, καὶ κατ' ὀλίγον τὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐφαίνοντο ἀμυδρότερα, καὶ τοῦ ψαλμοῦ ἔφερε μόνον σπανίους τόνους ὁ ἄνεμος, ἔτι μὲν ἐφύσα σφοδρότερος. Τέλος ἐσβέσθησαν καὶ αὐτοὶ, καὶ μακρὰν πρὸς δυσμὰς ἐφαίνετο μέγας τις θαυλὸς μακρυνόμενος μετ' ἀκατανόητου ταχύτητος.

Αἶρνης μέγας ἠκούσθη πάταγος, ὥς ἑκατὸν τηλεβόλων ἐκρηγνυμένων, καὶ οὐρανὸν καὶ θάλασσαν ἐφώτισε λάμψις λαμπροτέρα πολὺ τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν ἀέρα ἐπλήρωσαν φλογερὰ σώματα σφενδονιζόμενα μέχρι τῶν νεφελῶν, διαγράφοντα παντοίας καμπύλας, καὶ βυθιζόμενα εἰς τὰ κύματα.

Ἀλλὰ μετ' ἐν δεύτερον τοῦ λεπτοῦ ἐσβέσθη ὁ κρότος, ἐσβέσθη ἡ λάμψις, καὶ οὐρανὸς καὶ θάλασσα ἐβυθίσθησαν πάλιν εἰς σιγὴν καὶ εἰς σκότος. Ὅλοι ἐν τῇ λέμβῳ ἐρρίφθησαν εἰς τὰ γόνατα αὐτομάτως.

Ὅλοι, πλὴν μόνης τῆς κυρίας Μακκλάρην, διότι αὕτη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἔκειτο ἐν λειποθυμίᾳ εἰς τῆς λέμβου μίαν γωνίαν. Τέλος δὲ συνῆλθε, καὶ ἡ πρώτη τῆς λέξις ἦν·

— Εὐγένιε, Εὐγένιε, τέκνον μου!

Καὶ τὸ πρῶτον τῆς κίνημα, νὰ ζητήσῃ τὸ παιδίον τῆς. Εὐροῦσα δ' αὐτὸ πλησίον τῆς, τὸ ἤρπασε περιπαθῶς, καὶ κλαίοντα ἤρχισε νὰ τὸ καταφιλή. Ἐπειτα δ' ἠρώτησε ποῦ εἶναι ὁ κύριος Μακκλάρην, ἂν ᾔναι ἐντὸς τῆς λέμβου· ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίνετο.

— Ποῦ εἶναι; ἐπανέλαβεν ἑντρομος ἡ δυστυχὴς γυνή, ἥτις πρὸ δύο ἐτῶν μόλις, ἦτον ἡ εὐδαιμονεσττέρα τῶν συζύγων. Διατί σιωπᾶτε; Ἐπνίγη, ἀπώλετο; Ἐμεινεν εἰς τὸ πυρπολούμενον πλοῖον; Εἰπέτε μοι, ἂν ἔχητε εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ Γάλλος τέλος ἀνέλαβε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, εἰπὼν εἰς αὐτὴν διὰ γενικῶν ἐκφράσεων, αἵτινες ἐπέτρεπον τὴν ἐλπίδα, ὅτι πολλαὶ λέμβοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τοῦ πλοίου, καὶ ὅτι πλεῖστοι τῶν ἐπιβατῶν εἶχον κατέλθει εἰς αὐτάς.

Ἐν τούτοις ὁ ἄνεμος ἦτο σφοδρότατος, ἡ θάλασσα ταραχωδεστάτη, τὸ σκότος πυκνότατον, ἡ βροχὴ ἐπιπτε ῥαγδαία, καὶ οἱ πλεῖστοι ἐν τῇ λέμβῳ δὲν εἶχον οὐδ' ἓνα ἐπενδύτην, ἡ δὲ κυρία Μακκλάρην διὰ μόνου ἐκαλύπτετο τοῦ νυκτικοῦ χιτῶνος, καὶ αὐτοῦ τὸ πλεῖστον μετεχειρίζετο ὅπως προφυλάττῃ τὸ σχεδὸν ἐντελῶς γυμνὸν βρέφος τῆς· οἱ δὲ γυμνοὶ πόδες τῆς ἐβάτευον εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἐκ τῆς βροχῆς καὶ τῶν κυμάτων ἐπλήρου τὸν πυθμένα τῆς λέμβου, καὶ ἡὔξανε τοὺς κινδύνους, μόλις ἀντλούμενον διὰ τῶν ἐναγωνίων προσπάθειων τῶν ἐπιβατῶν.

Οὕτω παρῆλθεν ἡ τρομερὰ ἐκείνη νύξ, καὶ τέλος ἀνέτειλεν ὁ παρήγορος ἥλιος. Ἀλλὰ καὶ τὸ πελιδνὸν αὐτοῦ φῶς οὐδεμίαν ἀνακούρυσιν ἔφερεν εἰς τοὺς κατατριχομένους ναυαγούς. Μάτην περιέφερον πέριξ τὰ βλέμματα· οὐδαμοῦ σκιά γῆς, οὐδαμοῦ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ἐπικούρου πλοίου. Τὰ δὲ κύματα ἐκορυφοῦντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὁ ἄνεμος ἐπέτεινε τὴν λύτσαν τῶν· ἡ βροχὴ ἐπιπτε κρουνηδόν, καὶ οὐδεμίαν τροφήν, καὶ οὐδὲ σταλαγμὸς ποτίμου ὕδατος ἐν τῇ λέμβῳ. Ἡ μόνη δ' ἐλπίς σωτηρίας ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀκολούθου Ἑρρίκου, ὅστις μετὰ μεγάλης φρονήσεως, καρτερίας καὶ δραστηριότητος διηύθυνε τὴν ἀπηλπισμένην καὶ δεινὴν θαλασσοπλοΐαν.

Διαιρέσας ναύτας καὶ ἐπιβάτας εἰς δύο λόχους, διέταξε νὰ κωπηλατῶσιν ἀμοιβαδόν, ὥστε οἱ κεκμηκότες ν' ἀναλαμβάνωσι τὰς δυνάμεις των, καὶ ἐβοήθει τοὺς δραστηριωτέρους, καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς ἀτολμοτέρους διὰ λόγου καὶ ἔργου.

Οὕτω παρήλθε καὶ αὕτη ἡ ἡμέρα, ὠχρὰ, θυελλώδης καὶ ἀτελεύτητος, καὶ ἐπῆλθε πάλιν νύξ φοβερά, χωρὶς οὐδεμιᾶς πιθανότητος σωτηρίας. Τὰ πνεύματα ἦσαν ἤδη καταβεβλημένα, ἡ ἀπελπισία εἶχεν ἤδη καταλάβει τοὺς εὐψυχοτέρους, καὶ πείνα καὶ πρὸ πάντων δίψα τοὺς ἐτυράννει.

Ὁ μικρὸς Εὐγένιος τῆς Κυρίας Μακκλάρεν ἐκλαιε ζητῶν νὰ φάγῃ, ἡ ζητῶν ὕδωρ, καὶ αἱ φωναί του ἐθέριζον τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς του, ἥτις μόνον δάκρυα εἶχε νὰ τῷ προσφέρῃ.

— Αἶφνης Πλοῖον! πλοῖον! ἔκραξεν εἰς τῶν ναυτῶν, καὶ ὅλοι ἀπέβλεψαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο· καὶ ἰδοὺ τῷ ὄντι ἰστός πλοίου ἐφαίνετο εἰς τὸ λυκαυγὲς τῆς ἐσπέρας, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη καὶ τὸ σκάφος αὐτό. Οἱ ναῦται ἤγειραν ὅλοι διὰ μιᾶς τριπλὴν κραυγὴν, ἥτις ἤχησε μακρὰν ἐπὶ τοῦ πελάγους, καὶ ἐλλείπει ἄλλου ὑφάσματος ἔσχισαν λωρίδα τοῦ χιτῶνος τῆς κυρίας Μακκλάρεν, καὶ τὴν ὕψωσαν εἰς μίαν κώπην.

Αἶφνης εἰς τὸ πλοῖον ἐφάνη φῶς κινούμενον ἄνω καὶ κάτω. Τοῦτο ἦτο σημεῖον προφανές ὅτι τὸ πλοῖον τοὺς εἶδε. Πλήρεις χαρᾶς καὶ ἐλπίδος ἐξηκολούθησαν ἐπαναλαμβάνοντες τὰς κραυγὰς των ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτὸν, ὅπως ὀδηγήσωσι τὴν πορείαν τοῦ πλοίου.

Ἀλλὰ τὰ λεπτὰ παρήρχοντο, τὸ φῶς ἐσβέσθη, καὶ τὸ πλοῖον δὲν ἐφαίνετο πλέον. Περιέμειναν ἐν τέταρτον, περιέμειναν ἡμίσειαν ὥραν, μίαν ὥραν, ἀλλ' οὐδὲ φωνὴ ἀπὸ τοῦ πλοίου οὐδὲ ἀκρόασις. Πρόδηλον ἦτον ὅτι ἡ δὲν τοὺς ἐνόησεν, ἡ ὅτι νοῆσαν εἶχε τὴν βαρβαρότητα νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν δεινὴν θέσιν των, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του.

Μετὰ λαμπρὸν φῶς πόσον ζοφερώτερον φαίνεται τὸ σκό-

τες! μετὰ τριαύτην ἐλπίδα πότον μεγαλητέρα κατέλαβεν ἀπελπισία τοὺς δυστυχεῖς ναυαγούς!

Ἡ κυρία Μακκλάρν, ἐν ὧσιν ἐνομιζέτο ὅτι ἤρχετο τὸ σωζόν πλοῖον, ἐχόρευε τὸ παιδίον τῆς εἰς τὰς χεῖράς τῆς, καὶ διὰ τῶν τρυφερωτέρων λέξεων τῷ ὑπόσχετο τροφήν καὶ ὕδωρ. Ἀλλ' ἅμα ἤκουσε τοὺς τρομεροὺς λόγους: « Τὸ πλοῖον δὲν ἔρχεται, »

— Ἀπόθανε καὶ σὺ ἄθλιον! ἀνέκραξε, καὶ ἐλειποθύμησε πάλιν.

Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνδρῶν δὲν ἀντέσχε περαιτέρω ἡ γενναιότης. Ὁ Γάλλος ἐπιβάτης ἐπλησίασεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς λέμβου ἵνα ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τελειώσῃ τὰ δεινὰ του ἐρ' ἅπαξ· ἀλλ' ὁ ἀκόλουθος Ἑρρίκος, ἐννοήσας τὴν πρόθεσίν του, τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Κύριε Γάλλε, τῷ εἶπε, περιμείνατε καὶ ὡς αὔριον, καὶ ἂν ἡ ἡμέρα δὲν φέρῃ βελτίωσιν εἰς τὴν τύχην μας, σᾶς ἐπιτρέπω νὰ ἐκτελέσητε τὸν σκοπὸν σας, ἐπανιστάμενος κατὰ τῶν σκοπῶν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Γάλλος ἡσυχύνθη βλέπων εἰς τὸ μεираκίον ἐκεῖνο τριαύτην εὐψυχίαν, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του.

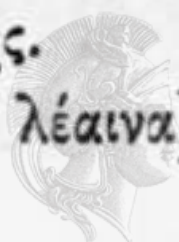
— Θωμᾶ, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς ναύτης εἰς ἄλλον γείτονά του· ὅταν ἤμην εἰς Καναδάν, ἤκουσα τοὺς ἀγρίους ἐκεῖ λέγοντας, ὅτι τὸ κρέας τῶν μικρῶν παιδίων εἶναι τρυφερόν καὶ γλυκὺ ὡς τῶν ἀρνίων.

Ὁ Θωμᾶς ἠτένισε τὸν ὁμιλήσαντα διὰ φλογεροῦ βλέμματος.

— Ἰωάννη, ἔχεις μάχαιραν; τὸν ἠρώτησε μετὰ μικρὰν σιωπὴν.

— Ἐχω, καὶ πολὺ κοπτεράν, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Τὸ παιδίον μου! ἀνέκραξεν ἀναπηδῶσα ὡς λέαινα ἡ

Κ. Μακκλάρεν, ἥτις ἐφαίνετο πρὶν λειποθυμοῦσα ἢ κοιμωμένη. Τίς θέλει νὰ μ' ἀφαιρέσῃ τὸν Εὐγένιον μου; Ἐλθέτε, ἐδὼ εἶμαι. Ἄν ἔχητε μαχαίρας, ἔχω τοὺς ὄνυχάς μου, ἔχω ἐγὼ τοὺς ὀδόντας μου. Δὲν θὰ μ' ἀρπάσῃτε τὸν Εὐγένιον.

Ἄλλὰ διὰ μιᾶς πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα,

— Πεινᾶτε, εἶπεν· ἔχετε δίκαιον. Θέλετε νὰ φάγητε, ἔχετε δίκαιον. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, ἀλλὰ σᾶς ἱκετεύω γορυπετῶς· λυπηθῆτέ με προσπίπτουσιν εἰς τοὺς πόδας σας. Ἀφήσατε τὸ παιδίον μου. Θυσιάσετε ἐμέ. Σᾶς εἶναι πολὺ συμφερότερον. Ἀπὸ ἓν μικρὸν παιδίον τίς πρῶτος θὰ φάγῃ; Ἀπὸ ἐμέ δύνασθε νὰ τραφῇτε δύο ἡμέρας τοῦλάχιστον, καὶ ἐν τούτοις θὰ φανῇ ἡ ξηρὰ, ἢ θὰ ἔλθῃ πλοῖον πρὸς σωτηρίαν σας. Μὴ ἀποβάλλετε τὴν δέησίν μου.

Ἐπειτα δὲ, στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀκόλουθον,

— Κύριε ἀξιωματικέ, τῷ εἶπε, σᾶς παραδίδω τὸν υἱόν μου. Βοηθήσατε, κύριε ἀξιωματικέ· σώσατε τὸν υἱόν μου. Θέλουσι νὰ τὸν φονεύσωσι. Θέλουσι νὰ τὸν φάγωσι. Σώσατέ τον, καὶ ἀποδόσατε ποτὲ εἰς τὸν πατέρα του τὴν φίλην αὐτὴν παρακαταθήκην.

— Ἦσυχάσατε, κυρία, εἶπεν ὁ νέος ἀκόλουθος, ὅστις εἶχεν ἐπίσης ἀκούσει τὴν συνδιάλεξιν τῶν ναυτῶν. Τὸ παιδίον σας δὲν διατρέχει τοιοῦτον κίνδυνον. Δὲν ἤξεύρω ἂν σωθῶμεν ἢ ἂν ἀποθάνωμεν. Σᾶς ἐγγυῶμαι ὅμως ὅτι θ' ἀποθάνωμεν ἢ θὰ σωθῶμεν ὅλοι ὁμοῦ. Καὶ ὅ,τι δύναται νὰ πείσῃ ἕκαστον περὶ τούτου, εἶναι αὐτό! ἐπρόσθεσε, σύρων ἀπὸ τῆς ζώνης του πυροβόλον, ᾧ ἡ θεὰ ἐπέβαλεν εἰς ὅλους σέβας καὶ σιωπὴν.

— Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μακκλάρεν, γελῶσα ἐνταυτῷ καὶ κλαίονσα, καὶ κρατοῦσα σφικτὰ

τὸ βρέφος της, χωρὶς νὰ συγκατανεύῃ πλέον οὐδὲ στιγμὴν νὰ τὸ ἀφήσῃ ἀπὸ τῆς ἀγκάλης της.

Οὕτω παρῆλθε καὶ ἐκείνη ἡ νύξ, ζοφερωτέρα, θυελωδεστέρα, ἀγριωτέρα τῆς προτέρας. Ἡ βροχὴ οὔτε στιγμὴν δὲν ἔπαυσεν, οὐδ' ἐκόπασε διόλου ὁ ἄνεμος· ἐξ ἐναντίας δέ, πρὸς βορρᾶν μεταπηδήσας, προσέθηκε καὶ τὸ δριμὺ ψῦχος εἰς τὰς λοιπὰς βασάνους τῶν ναυαγῶν.

Δ'.

Τέλος ἡ αὐγὴ ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη, καὶ εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς ἀκτῖνα εἶδον μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ μετὰ φρίκης συγχρόνως πλοῖον, ὅπερ ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς δὲν τοὺς εἶχεν ἰδῆ, καὶ ἔπλεεν ἐπ' αὐτοὺς ὀρθόν, ὥστε ἡ πρύμνη του σχεδὸν τοὺς ἤγγιζεν ἤδη. Ὁ ἀκόλουθος Ἑρρῆκος, ἔσπρωξεν ἀμέσως ἰσχυρῶς τὸ πηδάλιον, καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἐξέπεμψαν μεγάλην φωνήν, ἥτις ἠκούσθη εἰς τὸ πλοῖον.

Ἀνεκώχισεν ἀμέσως αὐτὸ, κατεβίβασε τὴν ἀναβάθραν του καὶ ἐδέχθη τοὺς δυστυχεῖς. Τὴν κυρίαν Μακκλάρην ὅμως ἀνεβίβασαν εἰς ναῦται αὐτοῦ φοράδην, διότι ἐκ τοῦ ψύχους, τῆς ὑγρασίας, καὶ πρὸ πάντων ἐκ τῆς ψυχικῆς ἀγωνίας, εἶχεν ἀπολίσει τὴν χρῆσιν τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν της.

Τὸ πλοῖον τοῦτο ἦτον Ὀλλανδικόν, καὶ διηυθύνετο πρὸς τὴν Ἀμερικὴν. Ἀλλ' ἀναλογισθεῖς ὁ πλοίαρχος ὅτι δὲν εἶχεν ἱκανὴν ποσότητα τροφῶν καὶ ὕδατος διὰ τοὺς προσθέτους τοῦ ἐπιβάτας, προὔτίμησε νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν Εὐρώπην, ἀφ' οὗ ὅμως ἐφ' ἑλπὴν τὴν ἡμέραν ἐλοξοδρόμησεν εἰς ἐκεῖνα τὰ ὕδατα, ὅπως σώσῃ καὶ ἄλλους τῶν ναυαγῶν, ἂν ἤθελεν ἀπαντήσῃ. Καὶ τῷ ὄντι περὶ τὴν ἐσπέραν ηὐτύχησε

νὰ εὖρη καὶ ἐτέραν λέμβον ἔχουσαν ἑπτὰ ἐπιβάτας, καὶ τὴν ἐπαύριον εἰσέπλευσεν εἰς Βρέττην τῆς Γαλλίας, καὶ ἀπεβί-
βασεν αὐτόθι τὴν λείαν τῆς φιλανθρωπίας του.

Τ Ε Λ Ο Σ.

